

løbne års bestræbelser på stabilisering derved forskertses, og Deres omkostningsniveauer og priser får lov til at stige, vil man ikke kunne drage nytte af de forliggende gunstige muligheder for dollarindtægter. Dette må ikke ske. Hvor ubehageligt det end måtte være, er det bydende nødvendigt, at der tages skridt især på det finanspolitiske område for at forhindre inflation.

Det andet område, jeg tænker på, er spørgsmålet om at skabe direkte incitamenter for de private eksportører. Praktisk talt hele Europas eksport frembringes af private producenter. Regeringerne kan opstille mål, der skal nås, men hvis ikke salg på dollarmarkederne giver sælgerne en rimelig fortjeneste, vil der aldrig være den tilstrækkelige tilskyndelse til at gøre de store anstrengelser, der er nødvendige for at komme ind på og holde fast ved disse markeder. Hvor presserende den første store opgave — at skabe ligevægt i Europas handel med dollarområdet — end efter mit skøn er, vil dens løsning ikke få den rette betydning, medmindre vi har taget fat på vor anden store opgave, nemlig at opbygge en ekspansiv økonomi i Vesteuropa gennem økonomiske samordning.

Det væsentlige i en sådan samordning ville være skabelsen af et enkelt stort marked, indenfor hvilket de kvantitative restriktioner med hensyn til udvekslingen af varer, begrænsningerne med hensyn til betalinger og til sin tid alle todsatser er fjernet een gang for alle. Den kendsgerning, at vi i De Forenede Stater har eet marked for 150 millioner forbrugere, har været af afgørende betydning for vor økonomis styrke og effektivitet. Dannelsen i Vesteuropa af et permanent frit handelsområde omfattende millioner af forbrugere ville have talrige gunstige følger. Det ville fremskynde udviklingen af store industrier med lave produktionsomkostninger. Det ville gøre det lettere effektivt at udnytte alle hjælpekloder og vanskeligere at kvæle sund konkurrence. Selvfølgelig ville et sådant skridt ikke forandre den europæiske industris fysiske struktur eller med eet bevirke en kolossal forøgelse i produktiviteten, men jeg er overbevist om, at en sådan gennemgribende forandring i de økonomiske forhold ville give stødet til en hastig stigning i produktiviteten. Dette ville muliggøre det for Europa at forbedre sin konkurrencemæssige stilling i verden og derigennem komme nærmere til at tilfredsstille Europas befolknings forventninger og behov. Dette er et mål af afgørende betydning. Det var dette, udenrigsminister Marshall pegede på i den tale, som tændte nyt håb og satte nye bestræbelser i gang i Europa. Det var på grundlag af disse forhåbninger, at De Forenede Staters kongres udfærdigede loven om Den Økonomiske Samarbejdsadministration. Målet har fundet udtryk i Overenskomsten om Den Europæiske Økonomiske Samarbejdsorganisation. Jeg er klar over, at de vanskeligheder, der står i vejen for målets opfyldelse, altfor let springer i øjnene; men før man opgiver tanken om samordning som værende blot en romantisk mulighed, der ligger for fjernt til at have nogen forbindelse med de øjeblikkelige praktiske afgørelser, der skal tages, opfordrer jeg Dem til at overveje, hvad der ellers vil ske. Selvom vi går ud fra, at bestræbelserne for at dække dollarunderskuddet i de to næste år kroness med held, vil Europa i 1952, når det europæiske genopbygningsprogram ophører, i bedste fald kun befinde sig i prekær balance med dollarområdet. Valutareserverne vil være utilstrækkelige, og det er klart, at der påny vil opstå dollarmangel i det ene eller andet land. Første gang den europæiske økonomi bliver udsat for et alvorligt pres, vil landene, dersom deres økonomi ikke er samordnet, hver for sig forsøge at beskytte deres dollarreserver. De ville prøve på at tjene dollars i deres indbyrdes samhandel ved at begrænse importen. Den økonomiske nationalismes skadelige kræfter ville igen blive sat i gang. Følgen heraf ville blive stadig indskrænkning af markederne, yderligere udvikling af beskyttede industrier med høje produktionsomkostninger, hastig vækst af restriktive kontrolforanstaltninger og indskrumpling af handelen til den primitive form for bilateral vareudveksling. En sådan udvikling betyder ulykke for nationerne og fattigdom for befolkningen. Derfor er samordning ikke blot et ideal. Det er en praktisk nødvendighed. Under disse omstændigheder er det Deres opgave at udtænke og iværksætte Deres egne planer med henblik på at nå dette mål på samme måde, som det var Deres opgave — som De så udmærket løste — at gribe udenrigsminister Marshalls oprindelige forslag og blæse liv i det. Et program, der går ud på at tilvejebringe en effektiv og varig samordning, må bygge på visse fundamentale forudsætninger. For det første må der findes udvej til at tilvejebringe en betydelig koordinering af landenes finans- og pengepolitik. Der kan ikke længe finde fri handel og frie betalinger sted mellem lande, i hvilke der eksisterer en meget forskellig grad af